

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 43CoKR/9/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5121207931
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 04. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Kubincová, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2023:5121207931.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Kubincovej, PhD., a členov senátu JUDr. Mariána Blahu a JUDr. Martiny Holecovej v právnej veci žalobcu 1/ V. L., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom XXX XX J. XXX, žalobcu 2/ H. L., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom XXX XX J. XXX, žalobcu 3/ V. L., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom XXX XX J. XXX, žalobcovia v rade 1/ až 3/ právne zastúpení MAJCHRÁK & MAJCHRÁK, advokáti, s.r.o., so sídlom 023 05 Nová Bystrica 850, IČO: 36 416 525 proti žalovanej C. L., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom XXX XX J. XXX, právne zastúpená Mgr. Lukáš Kysucký, advokát, so sídlom Vojtecha Tvrdeho 819/1, 010 01 Žilina, IČO: 53528531, o návrhu na zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer, o odvolaní žalovanej proti rozhodnutiu Okresného súdu Žilina č.k. 7Odi/1/2021 - 178 zo dňa 6. októbra 2022, takto

rozhodol:

- I. Rozhodnutie Okresného súdu Žilina č.k. 7Odi/1/2021 - 178 zo dňa 6. októbra 2022 potvrdzuje.
- II. Žalobcom 1/ až 3/ priznáva proti žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozhodnutím súd prvej inštancie v prvej výrokovej vete napadnutého rozhodnutia zrušil oddĺženie žalovanej C. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX Povina 344, o ktorom bolo rozhodnuté uznesením Okresného súdu Žilina č.k. 8OdK/38/2017-20 zo dňa 13.07.2017, zverejneným v Obchodnom vestníku č. 137/2017 dňa 19.07.2017 a v druhej výrokovej vete rozhodol, že žalobcovia v rade 1/ až 3/ majú voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.
2. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobou podanou na Okresnom súde Žilina dňa 17.09.2021 sa žalobcovia v rade 1/ až 3/ domáhali zrušenia oddĺženia žalovanej pre nepoctivý zámer.
3. Žalobcovia žalobu odôvodnili tým, že uznesením Okresného súdu Žilina č.k. 8OdK/38/2017 zo dňa 13.07.2017 bol na majetok dlžníka - žalovanej vyhlásený konkurz.
4. Žalobcovia uviedli, že žalobcovia v rade 1/ a 2/ (ako manželia) a žalobca v rade 3/ ako ich syn a súčasne exmanžel žalovanej sú všetci traja jedinými veriteľmi dlžníka - žalovanej. Medzi stranami sporu sa viedlo viacero súdnych konaní na Okresnom súde Žilina. Pod sp. zn. 7C/192/2012 bolo týmto súdom vedené konanie o určenie, že spoluvlastnícky podiel patrí do BSM, v ktorom žalovaná vystupovala v postavení žalobcu proti žalovaným (žalobcom 1/ až 3/). V tomto konaní bola žaloba zamietnutá a žalobcom bola priznaná náhrada trov konania voči žalovanej spolu vo výške 6.794,10 Eur a to uznesením, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 29.11.2016. Ďalej sa na tomto súde viedlo konanie o

neplatnosť darovacej zmluvy pod sp. zn. 6C/51/2013, v ktorom žalovaná vystupovala v procesnej pozícii žalobkyne a žalobcovia 1/ až 3/ v procesnej pozícii žalovaných. Žaloba bola zamietnutá a žalovaným ako úspešným účastníkom bola priznaná náhrada trov konania voči žalovanej vo výške 8.920,82 Eur a to uznesením, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 04.06.2016. Na tomto súde bolo vedené aj konanie pod sp. zn. 13C/117/2016 o vydanie bezdôvodného obohatenia, kde sa žalobcovia v rade 1/ a 2/ domáhali voči žalovanej vydania bezdôvodného obohatenia. Toto konanie bolo uznesením zo dňa 07.11.2017 zastavené v dôsledku konkurzu. Žalobcovia v rade 1/ a 2/ si prihlásili túto pohľadávku do konkurzu vo výške 6.458,16 Eur (6.120 Eur + úroky vo výške 338,16 Eur). Ďalším konaním bolo konanie o vypratanie nehnuteľností pod sp. zn. 41C/216/2016, ktoré sa viedlo medzi žalobcami v rade 1/ a 2/ voči žalovanej. Toto súdne konanie bolo zastavené ešte v roku 2016 a žalobcom ako úspešnej strane sporu bola priznaná náhrada trov konania uznesením zo dňa 24.10.2019 vo výške 2.605,18 Eur.

5. Žalobcovia ďalej uviedli, že pohľadávku vo výške 6.794,10 Eur si uplatnili v exekučnom konaní pod sp. zn. EX153/2017, kedy dňa 30.01.2017 podali návrh na vykonanie exekúcie. Dňa 18.04.2017 bolo exekútorom JUDr. Pavlom Malíkom v tejto veci vydané upovedomenie o začatí exekúcie a dňa 15.05.2017 vydal súdny exekútor exekučný príkaz zrážkami zo mzdy. Pohľadávku vo výške 8.920,82 Eur si žalobcovia uplatnili v exekučnom konaní sp. zn. EX1039/2016, dňa 13.09.2016 podali návrh na vykonanie exekúcie, dňa 26.09.2016 bolo exekútorom vydané upovedomenie o začatí exekúcie a dňa 27.10.2016 súdny exekútor v tomto konaní vydal exekučný príkaz zrážkami zo mzdy, dňa 03.11.2016 súdny exekútor vydal exekučný príkaz prikázaním pohľadávky z účtu v banke a následne dňa 04.11.2016 súdny exekútor vydal upovedomenie o začatí exekúcie predajom hnuťelných vecí. Pohľadávku zo súdneho konania, v ktorom si žalobcovia 1/ a 2/ uplatnili voči žalovanej pohľadávku z bezdôvodného obohatenia si žalobcovia 1/ a 2/ uplatnili prihláškou v konkurze, nakoľko súdne konanie bolo zastavené kvôli oddĺženiu žalovanej. Pohľadávka vo výške 2.605,18 Eur vznikla už po vyhlásení konkurzu dňa 04.11.2019 a išlo o pohľadávku nedotknutú konkurzom. Táto pohľadávka bola následne uplatnená vymáhaním dňa 15.01.2020 a exekúciou bol poverený JUDr. Jaromír Pavlík, ktorý dňa 12.02.2020 vydal upovedomenie o začatí exekúcie. Pohľadávka bola v celom rozsahu po oddĺžení uspokojená dlžníkom (žalovanou).

6. Žalobcovia zdôraznili, že do konkurzu žalovanej prihlásili svoje pohľadávky ako veritelia iba žalobcovia v rade 1/ až 3/, nikto iný si pohľadávky neprihlásil, resp. žiadne iné dlhy žalovaná ani nemala, čo potvrdzuje aj sama žalovaná vo svojom životopise, ktorý je prílohou návrhu na vyhlásenie konkurzu.

7. Podľa názoru žalobcov žalovaná v čase podania návrhu nebola platobne neschopná, aj keď o tom vedela alebo s prihliadnutím na okolnosti musela vedieť [§ 166g ods. 2 písm. f) ZKR], zo správania sa dlžníčky pred podaním návrhu možno usudzovať, že sa úmyselne priviedla do platobnej neschopnosti, aby bola oprávnená podať návrh [§ 166g ods. 2 písm. e) ZKR], zo správania sa dlžníčky pred podaním návrhu možno usudzovať, že pri preberaní záväzkov sa spoliehala na to, že svoje dlhy bude riešiť konkurzom alebo splátkovým kalendárom [§ 166g ods. 2 písm. g) ZKR] a zo správania sa dlžníčky pred podaním návrhu možno usudzovať, že mala snahu poškodiť svojho veriteľa alebo zvýhodniť niektorého veriteľa [§ 166g ods. 2 písm. h) ZKR].

8. Podľa žalobcov definícia platobnej neschopnosti pri fyzickej osobe je uvedená v § 3 ods. 2 ZKR. Nevyhnutným a absolútne elementárnym predpokladom možnosti sa oddĺžiť je platobná neschopnosť, teda neschopnosť čo i len sčasti splniť svoj splatný záväzok. To znamená, že daná osoba nie je schopná napriek svojej snahe ani len sčasti splniť svoj dlh. Dlžníčka bola oddĺžená uznesením zo dňa 13.07.2017. V tom čase síce mala aspoň jednu splatnú pohľadávku po splatnosti viac ako 180 dní (pohľadávku z trov konania priznanú a právoplatnú dňa 04.04.2016), avšak stále bola, a aj v súčasnosti je schopná, čo i len čiastočne, a podľa žalobcov aj úplne, splniť svoje dlhy. Súčasne bolo a je možné pohľadávku vymôcť exekúciou, čo potvrdzujú exekučné príkazy vydané súdnym exekútorom JUDr. Malíkom ešte v roku 2016 a 2017 ako zrážky zo mzdy, účtu, či predaj hnuťelných vecí. Tieto skutočnosti sa považujú za jednoznačné a preukázané, pretože dlžníčka, ako to uviedla aj v prílohe návrhu na vyhlásenie konkurzu, bola od 19.07.2011 a aj v súčasnosti je stále zamestnaná ako zástupkyňa obchodnej predajne so mzdou (tu uvádza vo výške 611,- Eur v čistom, čo podľa žalobcov nemusí byť pravda) a disponuje i hnuťelným majetkom. Už len táto skutočnosť, že žalovaná dosahovala v čase oddĺženia pravidelný príjem, logicky znamená, že nemohla byť platobne neschopná čo i len sčasti splniť dlhy, ale presne naopak, bola platobne schopná čo i len sčasti splniť splatné dlhy. Žalobcovia v tejto súvislosti poukázali na rozhodnutie Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 8Odi/1/2018 zo dňa 18.10.2018. Týmto rozhodnutím súd zrušil

oddĺženie dlžníka z dôvodu, že dlžník nebol platobne neschopný, nakoľko dosahoval príjem, teda neboli splnené podmienky pre oddĺženie konkurzom.

9. Nemožno opomenúť, že zákonodarca prijal novelu oddĺženia, podľa ktorej je jednou z podmienok možnosti sa oddĺžiť aj exekučné konanie vedené aspoň jeden rok. Voči žalovanej sa žiadne konanie v trvaní jedného roka nevedlo. Ak by platili v čase oddĺženia rovnaké podmienky, ako v súčasnosti, potom by ani nebola oddĺžená.

10. Kľúčovým v danej veci je podľa žalobcov fakt, že po oddĺžení vznikol žalovanej ešte ďalší dlh a to dlh vyplývajúci z konania sp. zn. 41C/216/2016, opäť titulom náhrady trov konania (v tomto konaní žalovaná nebola úspešná), a to vo výške 2.605,18 Eur. Keďže išlo o pohľadávku, ktorá vznikla po rozhodnutí o oddĺžení, išlo o pohľadávku novú, nedotknutú konkurzom. Následne, keď žalovaná opäť ani len čiastočne neplnila, iniciovali žalobcovia exekučné konanie. V ňom bolo exekútorom JUDr. Pavlíkom vydané dňa 12.02.2020 upovedomenie o začatí exekúcie na celkovú sumu 3.136,08 Eur, ktoré bolo úspešne skončené, cca rok po jeho začatí dňa 16.02.2021. Ak teda dokázal ten istý dlžník, ktorý pred súdom tvrdil platobnú neschopnosť (neschopnosť splatiť dlhy), splatiť v rámci exekúcie dlh vo výške cca 3.500,-Eur za 12 mesiacov z toho istého príjmu (mesačné zrážky od 200,- do 300,-Eur), ktorý mal v čase oddĺženia, teda v roku 2017, potom by dlh vo výške 15.000,-Eur splatil matematicky približne za štyri roky, teda dlh by bol dnes, v roku 2021, už takmer s istotou v celom rozsahu splnený.

11. Je úplne bežné v exekučných konaniach, že exekúcie, kde sa dlžníkovi vykonávajú zrážky zo mzdy a navyše v tomto prípade mala a má žalovaná aj hnuťelný majetok a prostriedky na účte, trvajú i takmer 10 či 20 rokov, dokonca v prípade, že dlžník nedisponuje žiadnym majetkom, trvá exekúcia minimálne 5 rokov [§ 61n ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku]. Exekučné konania voči žalovanej by sa viedli efektívne s vysokou mierou postupného vymozenia pohľadávky až do úplného splnenia dlhov. Žalovaná preto podľa žalobcov zneužíva inštitút oddĺženia, hoci nebola platobne neschopná. Žalobcovia poukázali na rozhodnutie Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 4Odi/4/2018 zo dňa 17.06.2019 (v ktorom sa súd zaoberal podmienkou platobnej neschopnosti), sp. zn. 1Odi/1/2018 a sp. zn. 4Odi/4/2018, v ktorých sa konštatujú rovnaké právne názory, ako tvrdia žalobcovia.

12. Žalobcovia v podanej žalobe ďalej tvrdili, že účelom oddĺženia u žalovanej bolo zbaviť sa dlhov len voči žalobcom, keďže iných veriteľov žalovaná nemala. Žalovaná okrem žalobcov nemala žiadnych iných veriteľov, teda chcela oddĺžením poškodiť výslovne iba žalobcov, ich rodinu, pričom oddĺženie malo byť k dispozícii len tým, ktorí majú úprimný záujem riešiť dlhodobu a komplexne svoju negatívnu situáciu, z ktorej už nevidia v zúfalosti žiadne východisko, a nie tomu, kto si tieto dlhy urobil sám zámerne s vedomosťou, že takéto dlhy vzniknú. Je evidentné, že žalovaná mala pri oddĺžení jediný cieľ, a to poškodiť žalobcov v rade 1/ až 3/, keďže jediné dlhy mala voči nim, ich rodine a je zrejmé, že žalovaná mala motív pomsty, teda odplaty. Žalovaná nebola dlhodobu v žiadnej nepriaznivej situácii a okrem nich nemala žiadnych iných veriteľov, nemala vedenú žiadnu inú exekúciu, teda voči iným veriteľom (ako napr. energetické spoločnosti, dane a podobne) si plnila svoje záväzky riadne a včas, teda ich uprednostnila pred žalobcami. Poškodením veriteľa sa rozumie čo i len čiastočné zmarenie uspokojenia veriteľa. Žalovaná ako osoba, ktorá žije vo vlastnej domácnosti, nepochybne má okrem nich aj iných veriteľov, no nemá voči nim splatné dlhy. Nepochybne platí dane, poplatky obci, banke, vodu, plyn, elektrinu. Týchto veriteľov mala iste v čase pred podaním návrhu. Ak potom v návrhu uviedla, že dlhy mala voči žalobcom, nevyhnutne to znamená, že dlhy voči iným veriteľom si riadne a včas splní, no žalobcom neplnila vôbec, ide teda o zvyhodňovanie iných veriteľov.

13. Z hľadiska štruktúry uplatnených pohľadávok tvorili z celkovej sumy dlhov žalovanej náhrada trov konania spôsobené žalovanou suma 15.714,92 Eur (viac ako 70 %) a bezdôvodné obohatenie vo výške 6.458,16 Eur (cca 30 %). Viac ako 2/3 dlhov si žalovaná spôsobila tým, že podala nezmyselné žaloby a v konaní nemala úspech. Dve súdne konania, z ktorých pochádzajú pohľadávky, iniciovala sama žalovaná, bola zastúpená advokátom a obe žaloby boli zamietnuté ako nedôvodné a absolútne nepreukázané, teda žalovaná si skutočnosti, na ktorých postavila žaloby, vymyslela. Nedôvodne tak žalovaná žalobcov v rade 1/ až 3/ zažalovala, o čom veľmi dobre vedela. Žalovaná ako každý človek, ktorý sa obracia na súd, vedela, že v prípade prehry bude znášať povinnosť nahradiť trovy konania. Napriek tomu v konaniach pokračovala, a keď ich prehrala, práve a len kvôli týmto pohľadávkam sa dala oddĺžiť, čo je podľa žalobcov neakceptovateľné. Postup, keď niekto iniciuje súdne konanie, toto prehrá a potom sa hneď úspešne oddĺží iba pre dlhy na náhrade trov konania, je podľa presvedčenia žalobcov absolútne

nebezpečný precedens do budúcnosti, pretože tak dáva jednoduchý návod každému, aby v prípade, že prehrá súd (a napríklad je aj zamestnaný), sa jednoducho a rýchlo zbaví týchto dlhov, hoci druhej strane vznikli trovy, ktoré jej nikto nenahradil. Takýto postup je ústavne neudržateľný pre princípy právnej istoty sporových konaní a právo vlastníť majetok.

14. V neposlednom rade podľa žalobcov ani výška dlhu, ktorý mala dlžníčka v čase podania návrhu, nedával opodstatnenie pre oddĺženie dlžníka.

15. Pri preberaní záväzkov sa žalovaná podľa žalobných tvrdení žalobcov spoliehala na to, že ich vyrieši oddĺžením. V čase, keď jej tieto vznikli, v júni 2016 a v novembri 2016, sa už v médiách široko preberala pripravovaná novela z dielne vlády na zmenu pravidiel osobného bankrotu. Tieto skutočnosti sú ľahko dohľadateľné na internete. Je tak evidentné, že v čase, keď žalovaná preberala záväzky zo súdnych rozhodnutí, vedela, že sa pripravuje novela umožňujúca dostupnejšiu možnosť sa zbaviť dlhov a preto vyčkala na účinnosť novely a takmer ihneď podala návrh na oddĺženie. V čase medzi vznikom dlhov a podaním návrhu na oddĺženie, kedy sa voči nej viedli exekučné konania, žalobcom neuhradila absolútne nič, pričom exekútor už nestihol vykonať zrážky zo mzdy. Jasne tak vedela, že svoje záväzky bude v celosti riešiť konkurzom, že neuhradí veriteľom vôbec nič.

16. Vzhľadom na to, že súd v roku 2017 neskúmal poctivosť dlžníka, týmto sa žalobcovia ako jej veritelia domáhajú zrušenia tohto oddĺženia práve v dôsledku skutočnosti, že dlžníčka poctivý zámer nikdy nemala. Žalobcovia sú presvedčení, že je nevyhnutné, aby súd toto oddĺženie dlžníčky pre nepoctivosť zámeru sa oddĺžiť zrušil a obnovil tak skorší právny stav. Dlžníčka nikdy nemala ani len náznak snahy o poctivé platenie (čo i len čiastočné) svojich dlhov, ktoré sama spôsobila, hoci išlo o jej prvoradú povinnosť. Rozhodnutie dlžníčky zbaviť sa všetkých svojich záväzkov prostredníctvom inštitútu oddĺženia žalobcovia považujú za úmyselné zneužitie inštitútu oddĺženia žalovanou, predstavujúci zásah do vlastníckeho práva žalobcov, a preto takéto konanie podľa nich nemôže požívať právnu ochranu.

17. Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že žalovaná sa k žalobe žalobcov vyjadrila podaním doručeným súdu dňa 15.11.2021, v ktorom uviedla, že konštatovanie žalobcov, že zo strany žalovanej malo ísť o nepoctivý zámer, nie je postačujúca, žalobcovia v podanej žalobe skutkovo a právne nepreukázali, že žalovaná sa dopustila konania, ktorým by naplnila zákonom taxatívne vymedzené podmienky, ktoré tvoria predpoklad na zrušenie oddĺženia žalovanej pre nepoctivý zámer. Žalobcovia konštatovali, že žalovaná bola schopná plniť aspoň jeden peňažný záväzok, čo podľa nich vylučuje platobnú neschopnosť čo i len sčasti plniť svoj záväzok. Žalobcovia poukázali na exekučné konanie, ktoré sa viedlo pre pohľadávku vo výške 2.605,18 Eur, vzniknutú v konaní sp. zn. 41C/216/2016, ktorá nebola dotknutá konkurzom. V tejto súvislosti žalobcovia poukázali na to, že dlžník, ktorý tvrdil platobnú neschopnosť pred súdom, splatil v roku 2020 istinu vo výške 3.500,-Eur, bol teda platobne schopný plniť svoje dlhy. Nepoctivý zámer žalovanej, podľa žalobcami uvádzaných skutočností, je aj v tom, že jedinými veriteľmi žalovanej sú žalobcovia a pohľadávky, ktoré majú, vznikli na základe súdnych rozhodnutí v konaniach, ktoré viedla žalovaná proti žalobcom.

18. Podľa žalovanej argumentácia žalobcov, že zo strany žalovanej malo ísť o nepoctivý zámer, nie je postačujúca, žalobcovia nepreukázali v žalobe skutkové a právne také argumenty, z ktorých by jednoznačne vyplynul záver o nepoctivosti konania žalovanej, čím by naplnila zákonom taxatívne vymedzené podmienky, ktoré tvoria predpoklad na zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer dlžníka. Skutočnosti v právnej a skutkovej rovine tvrdené v žalobe nevyvolávajú objektívny základ, ktorým by vznikol žalobcom právny nárok domáhať sa zrušenia oddĺženia žalovanej pre nepoctivý zámer, pretože táto svojím konaním nenaplnila taxatívne vymedzené znaky pre nepoctivý zámer dlžníka. Žalovaná poprela skutkové a právne tvrdenia žalobcov, navrhla žalobu ako nedôvodnú zamietnuť.

19. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia okresný súd ďalej uviedol, že žalobcovia sa k vyjadreniu žalovanej vyjadrili podaním zo dňa 20.12.2021, v ktorom uviedli, že vyjadrenie žalovanej považujú za neopodstatnené, k podstate žaloby za celkom vyhybavé a účelové. Konkrétne žalovaná v pomerne stručnom podaní v druhej časti obsahu podania cituje zákonné normy, prípadne uvádza argumentáciu žalobcov, iba stručne v predposlednom odseku uvádza jeden dôvod obrany, že žalobcovia nepreukázali v žalobe skutkové a právne dôvody, z ktorých by vyplynul záver o nepoctivosti konania žalovanej. Žalovaná nepredložila žiadnu konkrétnu argumentáciu k žalobným dôvodom, nepredložila ani jeden dôkaz. V zmysle uvedeného niet sa ani k čomu z ich strany vyjadrovať, nakoľko žalovaná sa nevyjadrila

ku konkrétnym argumentom žalobcov. Daná obrana je veľmi zmätočná, nakoľko v obsahu žaloby bolo podrobne preukázané, tak skutkovo, ako aj právne, vrátane dôkazov, že konania žalovanej naplnili skutkové podstaty nepoctivého zámeru v rámci iba demonštratívneho výpočtu podľa § 166g ZKR. Žalobcovia vyjadrili presvedčenie, že žalovaná sa pri oddĺžení správala nepoctivo voči veriteľom, teda voči žalobcom v rade 1/ až 3/ ako jediným veriteľom, s cieľom ukrátiť ich a vylúčiť z uspokojenia pohľadávok, na ktoré majú nárok a ktoré je žalovaná povinná zaplatiť. Obrana žalovanej je iba v rovine subjektívne hodnotiacich úsudkov o tom, že žaloba je nepreukázaná. Ako novú skutočnosť po podaní žaloby žalobcovia uviedli, že v exekučnom konaní vedeným u súdneho exekútora JUDr. Malíka pod sp. zn. EX1039/2016 došlo dňa 01.10.2021 k vydaniu upovedomenia o zastavení exekúcie z dôvodu oddĺženia žalovanej. Podľa žalobcov nebyť nedôvodného, nepoctivého oddĺženia, dnes by bol už dlh splatený.

20. Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí uviedol, že uznesením č.k. 7Odi/1/2021-111 zo dňa 03.01.2022 bola žalovaná vyzvaná v zmysle ust. § 167 ods. 4 CSP, aby sa vyjadrila k vyjadreniu žalobcov zo dňa 20.12.2021. Uvedené uznesenie bolo právnomu zástupcovi žalovanej doručené dňa 20.01.2022. Žalovaná, resp. právny zástupca žalovanej, na danú výzvu súdu žiadnym spôsobom nereagovali.

21. Žalobcovia v podaní zo dňa 13.07.2022, ohľadne ich návrhu na pripojenie spisov Okresného súdu Žilina sp. zn. 7C/192/2012, 6C/51/2013, 13C/117/2016, 41C/216/2016 na výzvu súdu označili konkrétne listiny, ktoré navrhli v danom spore vykonať ako dôkazy. Ďalej uviedli, že žalovaná nijakým spôsobom nepoprela rozhodujúce skutočnosti a tvrdenia zo strany žalobcov, preto ich žalobcovia označili za nesporné. Uviedli, že žalovaná ani len nepodala v konaní dupliku a vo vyjadrení k žalobe v zásade neuviedla nič relevantné.

22. Na pojednávaní konanom dňa 06.10.2022 zotrvali právni zástupcovia sporových strán na predchádzajúcich vyjadreniach. Právny zástupca žalovanej nad rámec toho trval na výsluchu žalovanej, ak má súd za potrebné žalovanú vypočuť vo vzťahu k skutkovým okolnostiam.

23. Okresný súd v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že konkurzné konanie voči žalovanej bolo vedené Okresným súdom Žilina pod sp. zn. 8OdK/38/2017, pričom konkurz na majetok žalovanej sa považuje za vyhlásený dňom 20.07.2017 (§ 167a ods. 3 ZKR v spojení s ust. § 199 ods. 9 ZKR). Súd prvej inštancie preto konštatoval, že lehota na podanie návrhu na zrušenie oddĺženia bola zachovaná, nakoľko návrh žalobcov na zrušenie oddĺženia žalovanej bol podaný na Okresnom súde Žilina dňa 17.09.2021, teda skôr, ako uplynula lehota 6 rokov od vyhlásenia konkurzu. Zároveň konštatoval, že žalobcovia sú aktívne vecne legitimovaní na podanie žaloby na zrušenie oddĺženia na základe ust. § 166f ods. 1 ZKR, keďže sú veriteľmi dotknutými oddĺžením, pretože ich pohľadávky vznikli pred rozhodujúcim dňom [§ 166a ods. 1 písm. a) ZKR] a zároveň nejde o oddĺžením nedotknuté pohľadávky (§ 166c ZKR). Žaloba bola zároveň podaná proti pasívne vecne legitimovanému subjektu, teda dlžníkovi (žalovanej), na majetok ktorého bol vyhlásený konkurz.

24. Okresný súd odôvodnil rozhodnutie tým, že na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žaloba je dôvodná pre naplnenie skutkových okolností nepreukázania poctivého zámeru v zmysle ust. § 166g ods. 1 ZKR, zároveň na strane žalovanej bol preukázaný nepoctivý zámer podľa § 166g ods. 2 písm. e) a h) ZKR.

25. Súd prvej inštancie sa nestotožnil s tvrdeniami žalobcov, podľa ktorého žalovaná nebola v čase podania návrhu na vyhlásenie konkurzu platobne neschopná, pretože bola zamestnaná, mala príjem a pohľadávky žalobcov boli vymáhané cestou exekučného konania. Podľa prvostupňového súdu skutočnosť, že fyzická osoba má príjem, neznamená, že je platobne schopná. Taktiež to neznamená, že osoba, ktorá je zamestnaná, by nemohla využiť inštitút oddĺženia. Samotná existencia pracovno-právneho vzťahu a príjem žalovanej neznamená, že táto spĺňa podmienku platobnej schopnosti. Platobná neschopnosť fyzickej osoby je definovaná v ust. § 3 ods. 2 ZKR. Zákonná definícia platobnej neschopnosti fyzickej osoby vyžaduje splnenie dvoch podmienok, a to existenciu aspoň jedného splatného peňažného záväzku a uplynutie doby viac ako 180 dní po splatnosti toho záväzku, v rámci ktorej doby nie je fyzická osoba schopná plniť takýto splatný záväzok. Jedným zo zákonných predpokladov vyhlásenia konkurzu a oddĺženia fyzickej osoby bolo v zmysle § 166 ZKR vedenie exekučného konania alebo iného vykonávacieho konania (v čase oddĺženia žalovanej sa nevyžadovalo vedenie exekučného konania aspoň jeden rok, toto bolo zavedené až novelou ZKR účinnou od

01.01.2020). Platobnú neschopnosť žalovanej potvrdzuje skutočnosť, že voči nej boli vedené dve exekučné konania. Žalobcovia neuviedli také okolnosti, ktoré by v rámci zákonnej definície platobnej neschopnosti vyvrátili takto zákonom definovanú platobnú neschopnosť ku dňu podania návrhu na oddĺženie. Dôkazné bremeno preukázať nepoctivý zámer je na žalobcoch a pokiaľ žalobcovia ako dôvod nepoctivého zámeru uvádzali existenciu platobnej schopnosti, ktorá mala brániť povoleniu oddĺženia, boli povinní preukázať svoje tvrdenia a uniesť dôkazné bremeno o tom, že žalovaná bola platobne schopná v čase podania návrhu na vyhlásenie konkurzu. Tvrdenia žalobcov o poberaní mzdy žalovanou a vedenie exekučných konaní ešte nepreukazujú existenciu platobnej schopnosti žalovanej v čase podania návrhu na oddĺženie. Pokiaľ by chceli žalobcovia preukázať, že žalovaná bola platobne schopná, museli by tvrdiť a preukázať dostatok peňažných prostriedkov na úhradu všetkých jej záväzkov. Všeobecné konštatovanie, že žalovaná mala príjem, že pohľadávky žalobcov boli vymáhané cestou exekučného konania, že tieto pohľadávky mohli byť uspokojené, resp. čiastočne uspokojené, na vyvodenie záveru o platobnej schopnosti žalovanej nestačia.

26. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že konaním žalovanej bola naplnená skutková podstata uvedená v ust. § 166g ods. 2 písm. e) ZKR a to, že zo správania žalovanej (ako dlžníka) pred podaním návrhu možno usudzovať, že sa úmyselne priviedla do platobnej neschopnosti. V tejto súvislosti súd prvej inštancie poukázal aj na obdobné rozhodnutie vo veci vedenej na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 3CoKR/23/2020, v ktorom krajský súd uviedol, že ak dlh žalovaného vznikol výlučne jeho úmyselným konaním vyvolaním nedôvodného súdneho sporu, žalovaný nemal pri oddĺžení poctivý zámer, z jeho správania sa pred podaním návrhu možno usudzovať, že sa úmyselne priviedol do platobnej neschopnosti, mal snahu poškodiť svojho veriteľa. Podľa okresného súdu podanie nedôvodných žalôb žalovanou na Okresný súd Žilina (sp. zn. 7C/192/2012, sp. zn. 6C/51/2013) je tým správaním sa žalovanej ako dlžníčky pred podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu, ktorými sa úmyselne priviedla do platobnej neschopnosti. Bez existencie súdnych konaní by žalobcom trovy konania nevznikli. Bolo by nespravodlivé, aby trovy konania (vo výške niekoľko tisíc eur) znášala procesne úspešná strana konania, t.j. žalobcovia, ktorí súdne spory nevyvolali. Žalovaná si musela byť vedomá rizika, keďže bola v konaní zastúpená aj právny zástupcom, že v prípade, ak v spore nebude úspešná, bude musieť protistrane zaplatiť trovy konania. Žalovaná si tak mala byť vedomá následkov podania nedôvodných žalôb a vedenia súdnych sporov. Ak by potom žalovaná nepodávala nedôvodné žaloby, z ktorých vznikli pohľadávky žalobcov (titulom trov konania), neprivedla by sa do platobnej neschopnosti. Za významné považoval okresný súd aj to, že žalovaná v návrhu na vyhlásenie konkurzu uviedla iba žalobcov v rade 1/ až 3/, žiadnych iných veriteľov neuviedla, existenciu iných veriteľov netvrdila ani v danom spore. V životopise, ktorý tvoril prílohu návrhu na vyhlásenie konkurzu, uviedla, že má záväzky voči uvedeným veriteľom iba titulom trov konania. Len pohľadávky žalobcov z týchto konaní (titulom trov konania) mali viesť k jej platobnej neschopnosti, do ktorej sa však priviedla žalovaná úmyselne sama.

27. Súd prvej inštancie ďalej dospel k záveru, že žalovaná mala snahu poškodiť svojich veriteľov, došlo k poškodeniu právnych nárokov žalobcov a tým bola naplnená skutková podstata ust. § 166g ods. 2 písm. h) ZKR. Poukázal na časové súvislosti podania návrhu na vyhlásenie konkurzu oddĺžením po tom, ako boli vydané exekučné príkazy súdneho exekútora na vykonanie zrážok zo mzdy. Žalovaná bola zaviazaná nahraďiť žalobcom v rade 1/ až 3/ trovy konania a to uznesením zo dňa 28.10.2016 a uznesením zo dňa 11.05.2016 (konania sp. zn. 7C/192/2012, 6C/51/2013). Žalovaná si povinnosť uloženú exekučnými titulmi dobrovoľne nespĺnila, nevyvinula žiadnu iniciatívu na splnenie si daných záväzkov (napr. aj postupnou úhradou v splátkach, so žalobcami o spôsobe vyrovnaní svojho dlhu nijakým spôsobom nekomunikovala), preto žalobcovia podali návrh na vykonanie exekúcie sp. zn. EX 153/2017 - poverenie zo dňa 17.03.2017, sp. zn. EX 1039/2016 - poverenie zo dňa 14.09.2016. V exekučnom konaní sp. zn. EX 153/2017, ktoré sa viedlo na podklade exekučného titulu - uznesenia č.k. 7C/192/2012 zo dňa 28.10.2016, súdny exekútor dňa 18.04.2017 vydal upovedomenie o začatí exekúcie s tým, že exekúcia sa vykoná zrážkami z mzdy, prikázaním pohľadávky z účtu v banke. Súdny exekútor dňa 15.05.2017 vydal exekučný príkaz na vykonanie zrážok zo mzdy pre zamestnávateľa žalovanej (povinnej) COOP Jednota Čadca. Následne žalovaná podala návrh na vyhlásenie konkurzu na súde dňa 29.06.2017, konkurz bol vyhlásený uznesením zo dňa 13.07.2017. Súdny exekútor podľa záverov súdu prvej inštancie nestihol vykonať zrážky zo mzdy žalovanej pre postupné uspokojovanie pohľadávok žalobcov. V exekúcii sp. zn. EX 1039/2016, ktorá sa viedla na základe exekučného titulu - uznesenia č.k. 6C/51/2013 zo dňa 11.05.2016, súdny exekútor vydal upovedomenie o začatí exekúcie zo dňa 26.09.2016 zrážkami zo mzdy, prikázaním pohľadávky z účtu v banke, upovedomenie o spôsobe vykonania exekúcie zo dňa 04.11.2016 predajom hnutelných vecí. Súdny exekútor vydal exekučné

príkazy dňa 03.11.2016, dňa 27.10.2016 prikázaním pohľadávky z účtu v banke (Poštová banka, a.s.), zrážkami zo mzdy pre zamestnávateľa povinnej (M.), dňa 04.11.2016 bol vykonaný súpis hnutelných vecí. Zrážkami zo mzdy žalovanej ako povinnej mohlo dôjsť k úhrade (aspoň aj čiastočnej) pohľadávok žalobcov, keďže bola zamestnaná, mala príjem. Vzhľadom na spôsoby vykonania exekúcie a vydané exekučné príkazy (zrážkami zo mzdy, prikázaním pohľadávky z účtu v banke, bol vykonaný súpis hnutelných vecí) pre súd prvej inštancie nevyplýval záver, že by plnenie záväzkov cestou exekúcie bolo úplne nemožné, ale naopak mohlo dôjsť k čiastočnému postupnému uspokojovaniu záväzkov žalovanej (aj keby to trvalo dlhšiu dobu). Tým, že žalovaná podala návrh na oddĺženie, žalobcovia nemohli byť uspokojení na svojich pohľadávkach v exekučnom konaní. Podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu sa tak žalovaná vyhlá splateniu svojich záväzkov.

28. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že nebolo preukázané také konanie žalovanej, ktoré by mala urobiť v snahe zvýhodniť iného veriteľa. To môže spočívať napr. v úhrade alebo čiastočnej úhrade pohľadávky veriteľa s neskoršou lehotou splatnosti a nesplnenie záväzku so skoršou lehotou splatnosti, toto v konaní nebolo preukázané.

29. Podľa súdu prvej inštancie pokiaľ žalobcovia tvrdili ako ďalší dôvod nepoctivého zámeru žalovanej, že pri preberaní záväzkov sa spoliehala na to, že svoje dlhy bude riešiť konkurzom alebo splátkovým kalendárom (§ 166g ods. 2 písm. g) ZKR), v tomto smere žalobcovia neunesli dôkazné bremeno. Tvrdenia žalobcov, že už boli na internete a v tlači známe informácie o novele ZKR, okresný súd považoval za irelevantné vo vzťahu k preukázaniu skutočnosti, že žalovaná sa pri preberaní záväzkov spoliehala na to, že svoje dlhy bude riešiť konkurzom alebo splátkovým kalendárom. Súd prvej inštancie poukázal na to, že záväzky žalovanej, teda povinnosť zaplatiť trovy konania žalobcom v rade 1/ až 3/ vznikli uznesením zo dňa 11.05.2016 a zo dňa 28.10.2016, novela ZKR bola účinná až od 01.03.2017, teda pri preberaní (vzniku) jej záväzkov inštitút oddĺženia ešte neexistoval.

30. Súd prvej inštancie napadnuté rozhodnutie odôvodnil aj tým, že žalovaná v priebehu celého konania neuviedla žiadne vlastné skutkové tvrdenia, z ktorých by vyplývala existencia jej poctivého zámeru spočívajúca v tom, že po podaní návrhu na vyhlásenie konkurzu následkom oddĺženia vynaložila úprimnú snahu riešiť svoj dlh (dlhy) v rámci svojich schopností a možností. Žalovaná neuviedla žiadne skutkové tvrdenia týkajúce sa jej osobnej, ekonomickej a finančnej situácie, z ktorej by vyplývalo a bolo preukázané správanie sa žalovanej po podaní návrhu na vyhlásenie konkurzu. Z dikcie ust. § 166g ods. 1 ZKR vyplýva, že pokiaľ dlžník - žalovaná v konaní neuviedla žiadne skutočnosti, ktoré by svedčili o jej úprimnej snahe riešiť svoj dlh v rámci svojich schopností a možností po podaní návrhu, platí, že dlžník, t.j. žalovaná, poctivý zámer pri využití inštitútu oddĺženia nemala. Súd preto dospel k záveru, že žaloba žalobcov je dôvodná aj pre naplnenie skutkových okolností nepreukázania poctivého zámeru u žalovanej v zmysle ust. § 166g ods. 1 ZKR.

31. Súd prvej inštancie doplnil, že vyhodnotením zistených skutočností dospel k záveru, že konanie žalovanej napĺňa pojem nepoctivého zámeru podľa ustanovení ZKR, a to aj v kontexte záverov vyplývajúcich z nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. III ÚS 570/2016, podľa ktorého pri rozhodovaní o oddĺžení je hlavnou úlohou konajúceho súdu spravodlivo vyvažovať primárny účel oddĺženia (záujem na strane dlžníka fyzickej osoby) a záujmy stále neuspokojených veriteľov, v súlade s ustanoveniami ZKR.

32. Súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí k návrhom žalobcov na doplnenie dokazovania uviedol, že pokiaľ právny zástupca žalobcov podal návrh na vykonanie dôkazu uskutočniť dotazy na energetické spoločnosti za účelom predloženia príslušných zmlúv, dopyt na obec ohľadne poplatkov, súd tento návrh žalobcov na vykonanie dôkazov zamietol, nakoľko právny zástupca žalobcov ani konkrétne neuviedol (nešpecifikoval), o aké zmluvy by sa malo jednať, o aké poplatky, za aké obdobie by mali byť tieto zmluvy predložené, za aké obdobie by mali byť poplatky (neurčitý návrh na vykonanie dôkazu). Uvedený dôkaz by ani nebol potrebný pre rozhodnutie vo veci samej, bol by nadbytočný vo vzťahu k preukázaniu skutkovej podstaty podľa § 166g ods. 2 písm. h) ZKR. Prvoinštančný súd ďalej vysvetlil, že doplnenie dokazovania na návrh žalobcov výsluchom žalovanej vo vzťahu k ust. § 166g ods. 1 ZKR, ohľadne jej výdavkov, súd prvej inštancie zamietol pre jeho nadbytočnosť, pretože dôkazné bremeno vo vzťahu k skutočnosti, ktorým chce dlžník preukázať svoj poctivý zámer, je na dlžníkovi.

33. K návrhom na vykonanie dokazovania prednesených zo strany žalovanej (jej právneho zástupcu) súd prvej inštancie uviedol, že pokiaľ právny zástupca žalovanej až na pojednávaní podal návrh na

vykonanie dôkazu a to výsluch žalovanej, súd prvej inštancie tento návrh zamietol uplatniac sudcovskú koncentráciu konania podľa § 153 CSP. Svoj procesný postup súd prvej inštancie odôvodnil tým, že právnomu zástupcovi žalovanej nič nebránilo, aby návrh na vykonanie dôkazu podal už skôr a to vo vyjadrení doručenom súdu dňa 15.11.2021. Poukázal na to, že žalovaná bola vyzvaná uznesením zo dňa 03.01.2022, aby sa vyjadrila k vyjadreniu žalobcov, na danú výzvu súdu žiadnym spôsobom nereagovala. Citoval znenie § 151 ods. 1 a 2 CSP, podľa ktorého skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné. Ak strana poprie skutkové tvrdenia, ktoré sa týkajú jej konania alebo vnímania, uvedie vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, inak je popretie neúčinné. Žalovaná poprela žalobu žalobcov iba tým, že žaloba nie je dôvodná, že žalobcovia nepreukázali jej nepoctivý zámer, neuviedla však žiadne vlastné skutkové tvrdenia. Preto okresný súd považoval popretie skutkových tvrdení zo strany žalovanej za neúčinné a skutkové tvrdenia žalobcov tak neboli sporné. V priebehu konania žalovaná (jej právny zástupca) v písomných vyjadreniach nenavrhli vykonať dôkaz - výsluch žalovanej. Súd konajúci v prvom stupni mal za to, že žalovaná mala poskytnúť dostatočný časový priestor na uplatnenie prostriedkov procesnej obrany a na označenie dôkazov a prihliadol aj na skutočnosť, že obe procesné strany boli v spore právne zastúpené. Súd preto na dôkazný návrh výsluchom žalovanej prednesený až na pojednávaní neprihliadol s poukazom na ust. § 153 CSP, nakoľko nebol predložený včas a súd nezistil žiadne osobitné dôvody, ktoré by ospravedlňovali takéto oneskorené predloženie prostriedkov procesnej obrany z pohľadu objektívnych (nejde o právnu zložitost' sporu) alebo subjektívnych kritérií (žalovaná bola právne zastúpená advokátom).

34. Vzhľadom na to, že žalobcovia v rade 1/ až 3/ boli v spore úspešní (súd vyhovel žalobe žalobcov), súd prvej inštancie im priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku a to tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

35. V zákonom stanovenej lehote podala žalovaná proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie odvolanie z odvolacích dôvodov podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. a), b), d), e), f), h) zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“). Podanie odvolania žalovaná odôvodnila tým, že nárok žalobcov uplatnený v tomto konaní je nedôvodný a nepreukázaný. Podľa žalovanej žalobcovia vo svojej žalobe síce uvádzali dôvody, o ktorých sa domnievajú, že by mohli byť dôvodmi zrušenia oddĺženia žalovanej pre nepoctivý zámer, avšak ani v jednom z prípadov okrem výsluchu žalovanej neuviedli žiadne konkrétne dôkazy, ktoré by preukazovali ich tvrdenia, pričom niektoré z dôvodov uviedli v žalobe iba z čistej opatrnosti a to ešte aj len v hypotetickej rovine, a to všetko bez označenia akéhokoľvek dôkazného prostriedku, z ktorých by mal vyplývať záver o nepoctivosti konania žalovanej, ktorým by mala naplniť podmienky zakladajúce zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer. Žalobcovia síce v žalobe označili dôkazné prostriedky ako prihlášky veriteľov v konkurze, rozhodnutia Okresných súdov Bratislava, snímky obrazovky či žiadali pripojiť súdne spisy, avšak z týchto dôkazných prostriedkov žiadnym spôsobom nevyplývajú skutočnosti uvádzané žalobcami. Pokiaľ žalobcovia tvrdia skutočnosti, že žalovaná dosahovala v čase oddĺženia zdroj príjmov, z ktorých by ich bolo možné ako veriteľov plne uspokojiť, či skutočnosti, že žalovaná mala v čase oddĺženia zdroj príjmov, čo má podľa žalobcov logicky a nevyhnutne znamenať, že nemohla byť platobne neschopná, a že tak malo správaním žalovanej dôjsť k naplneniu ďalších dôvodov na zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer (čo popiera), súčasne ich zaťažuje aj dôkazné bremeno na preukázanie skutočností, že žalovaná svojím konaním naplnila niektorú zo skutkových podstát nepoctivého zámeru. Vzhľadom k tomu, že žalobcovia v žalobe na podporu svojich tvrdení nepreukázali žiadne objektívne a relevantné skutočnosti a dôkazy, z ktorých by bolo možné odvodiť opodstatnenosť žaloby, súd mal v konaní na základe vykonaného dokazovania predmetnú žalobu zamietnuť. Prvostupňový súd mal žalobu za dôvodnú v zmysle § 166g ods. 1 ZKR a 166g ods. 2 písm. e), h) ZKR. S uvedeným právnym názorom prvostupňového súdu sa žalovaná nestotožňuje, je toho názoru, že na základe vykonaného dokazovania súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Taktiež prvostupňový súd nevykonal dôkaz navrhovaný zo strany právneho zástupcu žalovanej, a to konkrétne výsluch žalovanej, kedy súdu bolo pred termínom pojednávania oznámené (na základe dopytu súdu), že na pojednávanie sa v konkrétny deň termínu pojednávania žalovaná nemôže zúčastniť z objektívnych dôvodov, a preto tento postup súdu žalovaná považuje za v rozpore s právom na spravodlivé súdne konanie. Žalovaná na základe uvedeného navrhla, aby odvolací súd o odvolaní žalovanej proti napadnutému rozsudku rozhodol tak, že rozhodne o jeho zrušení a vrátení, prípadne vec inak právne posúdi.

36. Žalobcovia sa k odvolaniu žalovanej vyjadrili podaním zo dňa 31. 01. 2023, v ktorom uviedli, že odvolanie žalovanej považujú za nedôvodné. Podľa žalobcov rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza zo správne zisteného skutkového stavu potrebného pre rozhodnutie veci, na ktorý súd aplikoval správne právne normy, tieto normy správne vyložil a teda ako vydané na základe správneho právneho posúdenia veci je potom jeho rozhodnutie zákonné, presvedčivé, riadne a vecne odôvodnené. Žalovaná napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie napadla z odvolacích dôvodov (vád) podľa § 365 ods. 1 písm. a), b), d), e), f) a h) CSP. Pokiaľ žalovaná vymedzuje v odvolaní odvolacie vady podľa § 365 CSP, bola povinná aj uviesť, v čom majú byť jednotlivé vady naplnené, tzn. v akej činnosti súdu má byť ten ktorý dôvod daný. Žalovaná však k jednotlivým vadám neuvádza konkrétne zdôvodnenie, iba konštatuje, veľmi stručne a vágne, že žaloba má byť podľa nej nepreukázaná. Vyjadrovať sa preto k naplneniu tej ktorej vady, a zo strany odvolacieho súdu skúmať relevanciu vytykaných vád, je značne problematické. Podľa súdnej praxe aj doktríny, odvolanie musí byť niektorou (prípadne viacerými) z uvedených vád odôvodnené (§ 363 CSP), čo znamená, že nestačí formálne citovať v zákone uvedený dôvod, ale je potrebné ho identifikovať, t.j. v akom konkrétnom pochybení (vade, skutočnosti) odvolateľ vidí naplnenie odvolacieho dôvodu (Števíček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, strana 1237). Uvedené je logické, inak by § 365 CSP stratilo svoj význam. Rovnaké závery vyslovil ÚS SR v rozhodnutí IV. ÚS 90/2019.

37. Ďalej žalobcovia vo vyjadrení k odvolaniu žalovanej poukázali na to, že žalovaná počas konania pred súdom prvej inštancie vo vyjadrení k žalobe uviedla stručne iba jeden dôvod „obraný“ a síce, že žalobcovia nepreukázali v žalobe skutkovo a právne také argumenty, z ktorých by jednoznačne vyplynul záver o nepoctivosti konania žalovanej, čím by naplnila zákonom taxatívne vymedzené podmienky, nepodala dupliku, nepredložila a ani navrhla žiaden dôkaz a nepoprela výslovne žiadne žalobné tvrdenie ani neuviedla vlastné tvrdenia. Žalovaná mala počas konania dostatok času produkovať relevantnú obranu voči nároku, navyše bola zastúpená advokátom, ktorý musí konať s odbornou starostlivosťou (čl. 11 ods. 3 CSP). Žalovaná a aj jej právny zástupca poznajú (musia poznať) právo, predovšetkým ustanovenia o procesnej obrane a koncentrácii konania, ako aj o tom, aké následky procesná pasivita vyvolá. Súd podľa žalobcov postupoval v súlade s procesnými normami a účelom civilného sporového poriadku, ktorý bol prijatý najmä z dôvodu, aby sa konania zrýchlili a postavili predovšetkým na zodpovednosti strán sporu. Žalovaná tak nemôže prenášať vlastnú a evidentnú pasivitu v spore na súd či žalobcov. Žalovaná neuviedla žiadne vlastné tvrdenia, neuviedla, ktoré tvrdenia popiera, nepredložila žiadne dôkazy ani svoje vnímanie udalostí. Všetky skutkové tvrdenia tak v zmysle § 151 CSP boli nesporné a nebolo potrebné ich ani dokazovať. Svojimi vágnymi a nekonkrétnymi tvrdeniami a námietkami v odvolaní žalovaná nadväzuje na predchádzajúce podania, kedy napr. vo vyjadrení k žalobe uviedla (viď vyššie) iba jednu námietku o tom, že žalobcovia v žalobe neuviedli skutkové a právne argumenty k právnym normám, pričom žalobcovia sa v žalobe detailne skutkovo a právne venovali naplneniu relevantných noriem.

38. Pokiaľ ide o odvolaciu námietku, že súd nevykonal dôkaz výsluchom žalovanej, žalobcovia uviedli, že s touto námietkou sa okresný súd riadne vysporiadal a správne postupoval, keď jednak jej výsluch považoval za nedôvodný a nadbytočný (pretože by nemal vplyv na listinnými dôkazmi preukázané skutočnosti), ale predovšetkým z hľadiska koncentrácie konania, kedy žalovaná nenavrhla cestou právneho zástupcu svoj výsluch ako dôkazný prostriedok, navrhla ho na začiatku prvého pojednávania, a napokon v záverečnej reči už na tomto dôkaze netrvala, resp. ponechala to na úvahe súdu (ak to bude potrebné), tzn. túto skutočnosť nenamietala. Navyše, návrh na odročenie podaný nebol a išlo len o obštrukciu v konaní, aby sa predĺžilo jeho trvanie.

39. Súd prvej inštancie sa stotožnil s tým, že v konaní bolo preukázané splnenie hmotnoprávných predpokladov, resp. hypotéz právnych noriem ust. § 166g ods. 1 a ods. 2 písm. e) a h) ZKR (teda troch skutkových podstát), a vec správne v tomto rozsahu právne posúdil, keď rozhodol (odsek 26), že žaloba žalobcov je dôvodná pre naplnenie skutkových okolností nepreukázania poctivého zámeru v zmysle ust. § 166g ods. 1 ZKR, zároveň na strane žalovanej bol preukázaný nepoctivý zámer podľa § 166g ods. 2 písm. e) a h) ZKR. Záver súdu o dôvodnosti žaloby bol preukázaný nespornými tvrdeniami sporových strán a listinnými dôkazmi.

40. Žalobcovia ďalej zdôraznili, že podstatou sporu bolo zneužitie inštitútu oddĺženia, keď bolo prakticky nesporné, že žalovaná žiadnym spôsobom neprejavila snahu riešiť svoje dlhy a uspokojiť svojich veriteľov (žalobcov), úmyselne sa priviedla do stavu platobnej neschopnosti, aby bola oprávnená podať

návrh a mala jednoznačnú snahu poškodiť žalobcov ako veriteľov. Principiálne je v právnom štáte nemysliteľné, aby ktokoľvek žaloval iné osoby nezmyselnými a účelovými žalobami, čo so sebou nesie výdavky v podobe nákladov na zastupovanie, a potom sa dal oddziť, nie preto, že by ho objektívne ťažili (značné) dlhy z minulosti, ale aby nemusel tieto výdavky nahradiť. Veriteľmi žalovanej boli len žalobcovia, a to v dôsledku dlhov zo súdnych konaní zväčša nedôvodne iniciovaných žalovanou. Bolo by podľa žalobcov nebezpečným precedensom, aby sa takto komukoľvek umožňovalo vyhnúť sa plneniu nárokov na náhradu trov konania. Celkovo nastavené legálne podmienky pre oddĺženie sú protiústavné a porušujúce princípy právneho štátu, najmä princíp ochrany majetku a princíp právnej istoty. Takýmto spôsobom sa podkopávajú práva veriteľov, a to najmä právo vlastníť majetok, na ktorý majú legálny nárok.

41. Podľa žalobcov je odvolanie žalovanej podané voči rozsudku súdu prvej inštancie nedôvodné, vágne a všeobecné, keď v odvolaní neboli ani riadne vymedzené odvolacie dôvody. Pre prípad, že je odvolanie žalovanej procesne prípustné, žalobcovia navrhli, aby napadnuté rozhodnutie podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd ako vecne správne potvrdil.

42. Žalovaná odvoláciu repliku nepodala.

43. Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací bol pri rozhodovaní o odvolaní viazaný rozsahom odvolania (§ 379 CSP) a odvolacími dôvodmi (§ 380 CSP). Pretože nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nevyžadoval to dôležitý verejný záujem, na prejednanie odvolania odvolací súd pojednávanie nenariadil (§ 385 ods. 1 CSP). Odvolací súd rozsudok verejne vyhlásil, keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke Krajského súdu v Banskej Bystrici (§ 378 ods. 1 a § 219 ods. 1, 3 CSP).

44. Podľa § 363 CSP, v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

45. Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

46. Podľa § 373 ods. 1 CSP, ak odvolanie obsahuje odstrániteľné vady, súd prvej inštancie vyzve odvolateľa, aby chýbajúce náležitosti doplnil, a poučí ho o následkoch neodstránenia väd odvolania. Súd nevyzýva na doplnenie odvolacích dôvodov.

47. Žalovaná v podanom odvolaní vzniesla procesnú námietku, že súd prvej inštancie porušil jej právo na spravodlivý súdny proces tým, keď nevyhovel návrhu právneho zástupcu žalovanej vyslovenom na pojednávaní (na ktorom došlo aj k vyhláseniu napadnutého rozhodnutia a ktorého sa žalovaná nezúčastnila z objektívnych dôvodov) na doplnenie dokazovania výsluchom žalovanej.

48. Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že žalovaná vo vyjadrení k žalobe výsluch žalovanej nenavrhol a dupliku vo veci nepodala. Dôkazný návrh predniesol právny zástupca žalovanej až na pojednávaní, ktoré bolo v tejto veci uskutočnené.

49. Žalovaná bola uznesením okresného súdu č.k. 7ODi/1/2021-89 zo dňa 18.10.2022 vyzvaná, aby sa vyjadrila k žalobe a tiež bola uznesením č.k. 7ODi/1/2021-111 zo dňa 03.01.2022 vyzvaná na vyjadrenie sa replike žalobcov. V uvedených uzneseniach bola žalovaná poučená o tom, že podľa § 153 CSP sú strany povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas, pričom

prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania. Bola tiež poučená o tom, že na prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana nepredložila včas, nemusí súd prihliadnuť, najmä ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu. Zároveň žalovaná bola v rámci konania na súde prvého stupňa počas celého jeho priebehu zastúpená advokátom.

50. Z preskúmaného rozhodnutia vyplýva, že súd konajúci v prvom stupni v prijatom rozhodnutí dostatočne vysvetlil (§ 202 ods. 2 CSP), prečo návrhu právneho zástupcu žalovanej nevyhovel, keď uplatnil tzv. sudcovskú koncentráciu konania upravenú v § 153 CSP poukazujúc práve na to, že v priebehu konania žalovaná mala možnosť vyjadriť sa k žalobe a vyjadreniu žalovaného, v písomných vyjadreniach však tento dôkaz vykonať nenavrhol. Súd konajúci v prvom stupni mal za to, že žalovaná mala poskytnutý dostatočný časový priestor na uplatnenie prostriedkov procesnej obrany a na označenie dôkazov, preto tento dôkazný návrh nebol podľa neho uplatnený včas nezistiac žiadne dôvody ospravedlňujúce jeho oneskorené podanie, keď prihliadol na zastúpenie žalovanej advokátom. Súd prvého stupňa v tejto súvislosti poukázal aj na to, že skutkové tvrdenia žalobcov, z ktorých vyvodzovali svoj nárok, neboli zo strany žalovanej účinne popreté, preto neboli ani sporné. S týmito závermi sa stotožnil aj odvolací súd.

51. Pre civilné sporové konanie je charakteristické, že úspech v spore závisí od správnej a včasnej procesnej aktivity strany sporu. Procesnú aktivitu strana realizuje uplatňovaním prostriedkov procesného útoku a prostriedkov procesnej obrany, ktorými sú podľa § 149 CSP najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany podliehajú koncentrácii konania podľa § 153 ods. 1 CSP, preto sú strany povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas, pričom prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania.

52. Súd v zmysle tejto zásady už potom nemusí prihliadnuť na prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana nepredložila včas, najmä ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu tak, ako to upravuje ustanovenie § 153 ods. 2 CSP. Súdna konanie totiž plní riadne svoju funkciu len v prípade, že je vec prejednaná v primeranej lehote. Právo na prejednanie veci bez zbytočných prieťahov je ústavným právom každého, pričom rýchlosť a efektívnosť každého civilného procesu závisí aj od úrovne procesnej disciplíny účastníkov konania. Zo základných princípov sporového konania, akými sú dispozičný princíp, princíp prejednací, koncentračný princíp, princíp arbitrárneho poriadku, formálnej pravdy, princíp procesnej ekonomie a pod., vyplýva, že zodpovednosť za výsledok sporu je na pleciach sporových strán, ktoré majú v spore preukázať vysokú mieru procesnej aktivity a svoje skutkové tvrdenia dokázať, teda včas označovať a predkladať dôkazné prostriedky za účelom preukázania prednesených skutkových tvrdení. Prejednací princíp, ktorý je ťažiskovým princípom v sporovom procese znamená, že súd (až na výnimky) buduje skutkový základ konečného rozhodnutia vo veci z úkonov, ktoré plynú z procesnej aktivity strán sporu. Limitom uplatňovania prejednacieho princípu je práve sudcovská koncentrácia konania. Účelom sudcovskej koncentrácie konania je zabrániť tomu, aby strany predkladali skutkové tvrdenia alebo návrhy na vykonanie dôkazov tak, že vedome predlžujú celkový proces z dôvodu potreby odročenia pojednávania.

53. Pri dodržaní procesného postupu podľa § 167 CSP súd spravidla disponuje na strane žalobcu aj žalovaného dvoma podaniami (vyjadreniami). Nie je potom predpoklad, že by strany v ďalšom priebehu konania prekvapivo mohli uplatňovať ďalšie prostriedky procesného útoku či obrany, okrem prípadu, že tieto z objektívnych dôvodov nemohli uplatniť včas. Účelom ústneho pojednávania preto nemá byť „prekvapiv“ protistranu novými dôkazmi, vykonaním ktorých by došlo k ďalšiemu predĺženiu konania. Hoci po vykonaní úkonov podľa § 167 CSP súd v zásade na každé prejednanie veci samej nariaďuje ústne pojednanie, princíp ústnosti nie je možné vykladať tak, že strana sporu až na ústnom pojednaní bude uplatňovať prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania.

54. Žalovaná sa vyjadrila k žalobe žalobcov tak, že popiera ich skutkové a právne tvrdenia, právo na ďalšie vyjadrenie vo veci podľa § 167 ods. 4 CSP nevyužila. Žalovanej bol potom v rámci prebiehajúceho konania zákonným postupom podľa § 167 CSP vytvorený priestor vyjadriť sa k podanej žalobe žalobcu a bolo jej umožnené, aby vo veci podala ďalšie vyjadrenie (dupliku) v reakcii na vyjadrenie žalobcov k jej vyjadreniu k žalobe, ktoré právo žalovaná nevyužila. Zhodne so súdom prvej inštancie aj odvolací súd je toho právneho názoru, že ak by žalovaná konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania, mohla tento prostriedok procesnej obrany predložiť už skôr, a preto zhodne so súdom prvej inštancie aj odvolací súd je toho názoru, že nešlo o včas uplatnený prostriedok procesnej obrany, pričom vykonanie tohto dôkazu by si vzhľadom na neprítomnosť žalovanej na pojednávaní vyžadovalo odročenie pojednávania za účelom zabezpečenia jej prítomnosti. Zároveň žalovaná bola upovedomená o termíne pojednávania a pokiaľ mala záujem pred súdom vypovedať, mala možnosť na pojednávanie sa dostaviť a k veci sa vyjadriť. Žalovaná je sporovou stranou, nie je svedkom, ktorého by bolo nutné samostatne predvolávať. Jej vyjadrenia sú vyjadreniami sporovej strany a sporová strana má možnosť zúčastniť sa pojednávania práve za tým účelom, aby sa osobne vyjadrila k prejednávanej veci. Nie je to však jej povinnosťou, je to len jej právom. Pokiaľ žalovaná nevyužije včas právo osobne sa vyjadriť k veci, nemôže sa následne domáhať predĺženia sporového konania iba za účelom toho, aby jej bolo umožnené realizovať právo vyjadriť sa dodatočne. Ak má strana sporu objektívne dôvody, pre ktoré sa pojednávania zúčastniť nemôže, má možnosť uviesť všetky relevantné tvrdenia vo vyjadreniach, ktoré prejednávaniu veci predchádzajú. Pokiaľ toto svoje právo na základe vlastného slobodného rozhodnutia nevyužije, znáša riziko procesného neúspechu.

55. Osobitne je potrebné zdôrazniť, že žalovanej bol počas priebehu sporového konania vytvorený dostatočný priestor, aby sa podrobne vyjadrila k žalobe žalobcov a ich následnému vyjadreniu vo veci, ktoré jej boli doručené, pričom žalobcovia na nariadenom pojednávaní v podstatnej miere už len zopakovali argumentáciu obsiahnutú v ich písomných podaniach. Výsluch strany je podľa § 187 ods. 1, 2 CSP dôkazným prostriedkom a podľa § 195 ods. 1 CSP na návrh môže súd nariadiť výsluch strany o tvrdených skutočnostiach, ktoré v konaní vyšli najavo, ak ich nemožno preukázať inak. Návrhmi na vykonanie dôkazov strana sporu plní svoju dôkaznú povinnosť. Dôkazná povinnosť strany sporu nadväzuje na povinnosť tvrdenia, keď povinnosť strán sporu označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi patrí k základným princípom civilného sporového konania upraveným v čl. 8 CSP. Aby strana mohla splniť svoju zákonnú povinnosť označiť potrebné dôkazy, musí predovšetkým splniť svoju povinnosť tvrdenia, a preto dôkaznej povinnosti musí vždy predchádzať povinnosť tvrdenia. V posudzovanom prípade návrhu na vykonanie dokazovania nepredchádzalo žiadne tvrdenie, na ktoré by tento dôkaz mal byť vykonaný. Dokazovanie v civilnom sporovom konaní totiž nemá slúžiť na to, aby z dôkazov boli vyvodzované alebo zisťované tvrdenia, dôkaz má slúžiť na preukázanie, prípadne popretie už uvedených tvrdení. Nie je možné vylúčiť, že predloženie skutkového tvrdenia alebo dôkazného návrhu až na pojednávaní je v konkrétnom prípade dôvodné, napr. ak je bezprostrednou reakciou na nové skutočnosti, ktoré vyplynuli z vykonaného dokazovania alebo ich strana predložila ako reakciu na skutočnosti, o ktorých nevedela, ani ich nemohla predvídať a ktoré vyšli najavo až potom, ako mala strana povinnosť označiť a predložiť skutočnosti a dôkazy. O takýto prípad v prejednávanej veci nešlo, keď (ako už bolo uvedené) žalobcovia (prostredníctvom ich právneho zástupcu) na pojednávaní v podstatnej miere len zopakovali obsah svojich písomných vyjadrení, ku ktorým žalovaná mala možnosť sa vyjadriť. Pokiaľ potom právny zástupca žalovanej navrhol na pojednávaní výsluch žalovanej k skutkovým okolnostiam (ak to súd bude považovať za potrebné), odvolaciemu súdu nie je zrejmé, na preukázanie akých konkrétnych relevantných skutkových okolností, ktoré mali vyjsť najavo potom, ako bolo žalovanej umožnené vyjadriť sa k žalobe a podať dupliku, mal byť tento výsluch vykonaný.

56. Rovnako ako sú prvej inštancie aj odvolací súd považuje za významné z hľadiska potreby a účelu vykonania výsluchu žalovanej aj to, že vychádzajúc z obsahu spisu žalovaná v priebehu konania neuviedla vlastné vnímanie skutkových okolností týkajúcich sa jej konania a vnímania významných pre posúdenie daného prípadu, preto popretie skutkových tvrdení žalobcov týkajúcich sa jej konania a vnímania, z ktorých vyvodzovali uplatnený nárok, v zmysle § 151 ods. 2 CSP nie je možné považovať za účinné. Žalovanú v konaní zaťažovalo procesné bremeno účinného popretia skutkových tvrdení protistrany, ktoré neuniesla, keď sa vo vyjadrení k žalobe obmedzila len na vyhlásenie, že popiera skutkové tvrdenia žalobcov. Ako procesný následok neúčinného popretia skutkových tvrdení nastalo uplatnenie domnienky, že skutkové tvrdenia žalobcov sporné nie sú. Len ak súd nevykoná dôkaz navrhovaný stranou konania, hoci tento má preukazovať takú, medzi stranami konania spornú skutkovú

okolnosť, ktorá je pre meritórne posúdenie žalobného nároku významná, či dokonca rozhodujúca, znemožní tým strane konania uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že dôjde k porušeniu práva na spravodlivý proces. V posudzovanom prípade bola žalovaná podľa § 150 ods. 1 CSP už vo vyjadrení k žalobe povinná uviesť úplne a pravdivo podstatné skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu, keď žalobcovia v priebehu konania na svojich žalobných tvrdeniach zotrvali. Vychádzajúc z obsahu zápisnice o pojednávaní zo dňa 06. 10. 2022, právny zástupca žalovanej neuviedol, aké skutočnosti rozhodujúce pre posúdenie sporu, ktoré nemohla uviesť vo svojich vyjadreniach podľa § 167 CSP, mali byť výsluchom žalovanej preukázané. Ani obsah podaného odvolania neobsahuje žiadne odôvodnenie významu vykonania tohto dôkazu vo väzbe na správne posúdenie tohto sporu.

57. Z uvedených dôvodov ani odvolací súd v okolnostiach posudzovaného prípadu nezistil žiadny dôvod na ospravedlnenie procesnej pasivity žalovanej v podobe porušenia svojej povinnosti včas označiť dôkazy. Postup súd prvej inštancie v podobe zamietnutia návrhu na výsluch žalovanej prednesený zo strany jej právneho zástupcu pri uplatnení sudcovskej koncentrácie preto nie je možné pri zohľadnení vyššie popísaných osobitostí prejednávanej veci považovať za nesprávny, preto nenaplnia odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP.

58. Vo vzťahu k ostatným dôvodom odvolania odvolací súd pripomína, že odvolanie je riadnym opravným prostriedkom, ktorým sa strana sporu domáha, aby odvolací súd preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie a konanie, ktoré mu predchádzalo. Rozhodnutie súdu prvej inštancie podlieha prieskumu odvolacím súdom len z dôvodov, ktoré odvolateľ uvedie v podanom odvolaní, prípadne ktoré doplní podľa § 365 ods. 3 CSP do uplynutia lehoty na podanie odvolania, keďže podľa § 380 ods. 1 CSP odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný. Viazanosť odvolacími dôvodmi znamená, že odvolací súd pri svojom rozhodovaní môže prihliadať len na také pochybenia súdu prvej inštancie, ktoré boli odvolateľom v podanom odvolaní uplatnené, s výnimkou väd, ktoré sa týkajú procesných podmienok a na ktoré odvolací súd podľa § 380 ods. 2 CSP prihliadne, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené. Iné pochybenia súdu prvej inštancie odvolací súd z vlastnej iniciatívy nezisťuje a ak by aj v odvolacom konaní vyšli najavo, nemôže na ne prihliadať. Uvedenie dôvodov, z akých sa rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za nesprávne, t.j. uvedenie odvolacích dôvodov, je aj zákonnou obsahovou náležitosťou odvolania podľa § 363 CSP.

59. Z obsahu podaného odvolania vyplýva, že žalovaná v podanom odvolaní súdu prvej inštancie vytýka, že neboli splnené procesné podmienky, súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Podľa žalovanej aj keď žalobcov zaťažovalo dôkazné bremeno na preukázanie skutočnosti, že žalovaná svojím konaním naplnila niektorú zo skutkových podstát nepoctivého zámeru, žalobcovia v žalobe na podporu svojich tvrdení nepreukázali žiadne objektívne a relevantné skutočnosti a dôkazy, z ktorých by bolo možné odvodiť opodstatnenosť žaloby a z ktorých by vyplývali skutočnosti uvádzané žalobcami. Žalovaná v podanom odvolaní ďalej zopakovala argumentáciu, ktorú predniesla v rámci svojej procesnej obrany proti uplatnenému nároku žalobcov vo vyjadrení k žalobe, teda že podľa jej presvedčenia žalobcovia vo svojej žalobe síce uvádzali dôvody, o ktorých sa domnievajú, že by mohli byť dôvodmi zrušenia oddĺženia žalovanej pre nepoctivý zámer, avšak ani v jednom z prípadov okrem výsluchu žalovanej neuviedli žiadne konkrétne dôkazy, ktoré by preukazovali ich tvrdenia a z ktorých by mal vyplynúť záver o nepoctivosti konania žalovanej. Žalovaná ďalej všeobecne uviedla, že nesúhlasí s názorom prvostupňového súdu o dôvodnosti podanej žaloby v zmysle § 166g ods. 1 ZKR, 166 g ods. 2 písm. e), h) ZKR, ktorý podľa žalovanej vychádza z toho, že súd na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

60. Odvolací súd vo vzťahu k citovaným odvolacím dôvodom zistil, že žalovaná existenciu odvolacích dôvodov nepodporila žiadnou argumentáciou, ktorá by priamo reagovala na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia.

61. Žalovaná odvolacie dôvody vymedzila iba citáciou odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. a), b), d), e), f), h) CSP, ich naplnenie odôvodnila len všeobecným spôsobom, zopakovala svoju

(rovnako všeobecnú) obranu proti žalobe, a to bez toho, aby v konkrétnej rovine reagovala na odvolaním napadnuté rozhodnutie a v ňom rozvedené skutkové a právne závery.

62. Odvolací súd v tejto súvislosti považuje za potrebné zdôrazniť, že súd prvej inštancie v odvolaním napadnutom rozhodnutí svoje závery opiera o konkrétny skutkový stav a o konkrétnu argumentáciu, avšak žalovaná v podanom odvolaní konkrétnym spôsobom neuviedla, z akého dôvodu prijaté skutkové a právne závery prvoinštančného súdu považuje za nesprávne. Správnosť konkrétneho skutkového zistenia, právneho záveru či postupu súdu prvého stupňa žalovaná v konkrétnej rovine nespochybnila, pre odvolací súd však nie sú všeobecné odvolacie tvrdenia nijako významné, pretože takto formulované odvolanie neumožňuje odvolaciemu súdu preskúmať správnosť napadnutého rozhodnutia či postupu konajúceho súdu, keďže mu nie je známe stanovisko odvolateľky, z akých konkrétnych dôvodov vo väzbe na konkrétne skutkové okolnosti ho nepovažuje za správne. Žalovaná odvoláciu argumentáciu neuviedla tak, aby umožnila odvolaciemu súdu na podklade tvrdených odvolacích dôvodov preskúmať v konkrétnej rovine (na základe konkrétnych námietok) správnosť odvolaním napadnutého rozhodnutia.

63. Zákonná povinnosť odvolateľa vymedziť odvolacie dôvody neznamená, že odvolateľovi postačí len formálne uviesť, že odvolaním napadnuté rozhodnutie považuje za nesprávne z dôvodu, že súd na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď žalobca neunesol dôkazné bremeno na preukázanie ním tvrdených skutočností a uviesť (citovať) odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 CSP. Jeho povinnosťou je obsahovo vymedziť, prečo má za to, že je ten ktorý uplatnený odvolací dôvod naplnený, a teda musí uviesť konkrétnu odvoláciu argumentáciu týkajúcu sa konkrétnych skutkových okolností prejednávaneho sporu pre ním tvrdené odvolacie dôvody. Účelom odvolacieho konania je totiž posúdenie vecnej správnosti odvolaním napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, prípadne postupu, ktorý jeho vydaniu predchádzal, výlučne v kontexte odvolacích dôvodov, ktoré odvolateľ uvedie a obsahovo vymedzí do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Zákonný imperatív vyjadrený v § 373 ods. 1 in fine CSP pritom neumožňuje súdu vyzvať odvolateľa na doplnenie odvolacích dôvodov a lehotu na podanie odvolania neohraničuje len samotné podanie odvolania, ale aj argumentáciu tvrdenej nesprávnosti rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo.

64. Podporne odvolací súd poukazuje aj na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 05.11.2019, sp. zn. IV. ÚS 90/2019, na ktoré poukázali aj žalobcovia vo vyjadrení k odvolaniu, podľa ktorého: „Iba uvedenie všeobecných odvolacích dôvodov v odvolaní nie je postačujúce na to, aby odvolací súd mohol o odvolaní rozhodnúť, resp. uvedením len všeobecných odvolacích dôvodov v odvolaní bez bližšej špecifikácie konkrétnych okolností prípadu nie je splnená zákonom stanovená náležitosť odvolania spočívajúca v povinnosti uviesť v odvolaní odvolacie dôvody. Relevantná právna úprava neumožňuje súdu vyzvať stranu sporu na doplnenie chýbajúcej náležitosti odvolania spočívajúcej v absencii konkretizácie odvolacieho dôvodu a zároveň neumožňuje strane sporu meniť a dopĺňať odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie po uplynutí lehoty na podanie odvolania.“ Odvolanie obsahujúce konkrétne odvolacie dôvody, ktoré je odvolateľ povinný podporiť konkrétnymi argumentmi, musí byť podané v zákonom stanovenej lehote, ktorej dĺžka je vzhľadom na účel odvolania dostatočná. Odvolanie žalovanej však neobsahovalo konkrétnu formuláciu, v čom podľa žalovanej spočíva naplnenie odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. a), b), d), e), f), h) CSP.

65. Nedostatok obsahového (kvalitatívneho) vymedzenia odvolania v posudzovanom prípade nepredstavuje vadu, na odstránenie ktorej by odvolací súd mal odvolateľa vyzývať, avšak táto skutočnosť má za následok, že podané odvolanie odvolací súd pre absenciu relevantných odvolacích tvrdení a argumentácie v tejto časti nemohol posúdiť ako dôvodné. Ak totiž v odvolaní absentuje opis okolností, v ktorých odvolateľ vidí nesprávnosť rozhodnutia prvostupňového súdu, potom nie je vymedzený rozsah prieskumnej činnosti odvolacieho súdu po kvalitatívnej (materiálnej) stránke. V tejto súvislosti odvolací súd považuje za potrebné doplniť, že odvolateľ podaním odvolania napáda správnosť určitého súdneho rozhodnutia alebo postup súdu, ktoré vychádzajú z konkrétnych skutkových okolností a právneho posúdenia. Pre úspech odvolateľa v odvolacom konaní je preto nevyhnutné, aby svoje odvolanie formuloval tak, že v konkrétnej rovine spochybnil napadnuté rozhodnutie, teda uvedie, z kých dôvodov takéto rozhodnutie obstáť nemôže. Argumentácia protistrany potom reaguje na argumenty uvedené v odvolaní. V dôsledku viazanosti odvolacími dôvodmi odvolací súd neprejednáva odvolanie nad rozsah odvolacích dôvodov vymedzených odvolateľom v odvolaní. V posudzovanom prípade potom odvolanie žalovanej vo všeobecnej rovine síce obsahovalo náležitosti predpokladané v § 363 CSP, avšak

žalovaná neuviedla, v čom konkrétne podľa jej názoru spočíva nesprávnosť rozhodnutia alebo postupu súdu prvého stupňa, ktorý nedostatok nebráni v pokračovaní v odvolacom konaní, avšak v tomto konaní zakladá procesný neúspech žalovanej, pretože z neho nie je zrejma žiadna argumentácia, na podklade ktorej by sa mohol odvolací súd odkloniť od záverov formulovaných v rozhodnutí súdu prvého stupňa.

66. Odvolací súd pre vysvetlenie dodáva, že aby mohol takto formulovaný opravný prostriedok žalovanej považovať za dôvodný, musel by nahradiť jej procesnú aktivitu ako odvolateľky tým, že sám vyhľadá dôvody, pre ktoré je nutné považovať napadnuté súdne rozhodnutie za nesprávne. Tým by zároveň neumožnil protistrane na tieto argumenty reagovať, keďže žalobcom bolo doručené len (všeobecné) odvolanie žalovanej. Pokiaľ by sa odvolací súd odchyľil v podanom odvolaní od skutkových či právnych záverov preskúmaného rozhodnutia nahradiac argumentáciu odvolateľa, nepochybne by tým porušil zásadu rovnosti účastníkov súdneho konania a právo na spravodlivý proces. Pod rovnakým postavením účastníkov možno rozumieť iba také procesné postavenie, ktoré zabezpečí spravodlivý proces. Požiadavka spravodlivého procesu v sebe obsahuje zásadu zaručujúcu pre každú stranu v procese mať rovnakú možnosť obhajovať svoje záujmy a zároveň vylučujúcu mať možnosť podstatnej výhody voči protistrane. Obsah práva rovnosti ako jedného z určujúcich ústavnoprávnych princípov civilného procesu spočíva teda v tom, že všetci účastníci civilného procesu majú rovnaké procesné práva a povinnosti, ktoré uplatňujú a plnia za rovnakých procesných podmienok bez zvýhodnenia alebo diskriminácie niektorej z procesných strán. Nerozhoduje procesné postavenie alebo procesná pozícia účastníka, nie je podstatné ani to, ktorý z účastníkov sa stane žalobcom a ktorý z účastníkov je žalovaný (II. ÚS 35/02). Zásada rovnosti strán v civilnom procese sa prejavuje vytváraním rovnakých procesných podmienok a rovnakého procesného postavenia subjektov, o právach a povinnostiach ktorých rozhoduje súd (PL. ÚS 43/95). Preto odvolaciemu súdu nepríde, aby bez príslušnej argumentácie, teda bez kvalitatívneho vymedzenia odvolacích dôvodov, sám vyhľadal alebo si dokonca domýšľal, v čom podľa žalovanej spočívajú dôvody nesprávnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie, nahrádzal v tomto smere nevyhnutnú procesnú aktivitu odvolateľky, teda aby v rozpore so zásadou rovnosti účastníkov konania zasahoval do sporu v prospech žalovanej.

67. Odvolací súd vedený týmito úvahami, ktoré mali základ vo výklade noriem civilného sporového poriadku, dospel k záveru, že odvolanie žalovanej nie je dôvodné a preto rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku veci samej, ako aj v závislom výroku o náhrade trov konania, ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

68. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodoval podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP a žalobcom, ktorí mali v odvolacom konaní plný úspech, priznal proti žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

69. Rozhodnutie bolo senátom odvolacieho súdu prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je odvolanie prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).